

NehemiaInfo

ETIOPIE Setkání s hrdiny víry
IRÁK Počtvrté v iráckém Kurdistánu
STŘEDNÍ ASIE Zachránění z teroru
ŘECKO Do Řecka rozdávát naději

Přinášíme změnu
do lidských životů.

Obsah

	Etiopie
3	Setkání s hrdiny víry
4	Afg.....tán
Zachránění z teroru
6	Irák
Počtvrté v iráckém Kurdistanu
8	Etiopie
Akční ženy
9	Thajsko
Konečně vyrazíme!
10	Řecko
Do Řecka rozdávat naději
12	Etiopie
Investice - vzdělávání dětí
13	Chorvatsko
Povedlo se!
14	Kairos
Jaký je Tvůj příběh?
15	Etiopie
Jak nám kozy změnil život
16	Jordánsko
Co život přináší

Má to smysl?!

Na počátku nového roku je zvykem hodnotit rok uplynulý. Většina lidí se alespoň na krátkou chvíli pozastaví a ohlédne se zpět. Myslím, že je zcela přirozené na počátku něčeho nového krátce zrekapitulovat to, co jsem prožil, co za mnou zůstalo, čeho jsem dosáhl a čeho naopak zase nedosáhl. Jedna z otázek, kterou si můžeme klást je, zda to, co dělám, má vlastně smysl? Směřuji tam, kam bych měl? Dělám toho dost, a dělám to správným způsobem...?

Myslím, že oblíbenou pasáží v těchto momentech se může jevit verš z 1 Kor. 15, 58: „A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“

Ano, to je jistě povzbudivé prohlášení, které nám přináší jistou dávku satisfakce. Nicméně já si osobně přesto otázky tohoto typu čas od času kladu. Nejen tedy na začátku nového roku. Občas mě popadne lehká beznadě v porovnání s potřebami, na které bychom mohli reagovat s tím, co máme jako Nehemia k dispozici. Někdy mám dojem, že je to jen kapka v moři... Ale pak se setkám s lidmi a slyším jejich příběhy, které zkrátka nemůžu dostat z hlavy.

Na podzim loňského roku jsem navštívil jednu zemi Blízkého východu. V neděli jsme zavítali do poměrně mladého sboru. Pastorem je třicátník, který se setkal s Bohem skrze sociální síť. Když popisoval svůj příběh, zazněla v něm jedna věta, která mě doslova uzemnila. „Pocházím z islámského prostředí a celá moje rodina se hlásí k salafistům (novodobý radikální směr islámu). Pokud by mě Bůh nezachránil, byl bych dnes s největší pravděpodobností jeden z velitelů IS.“

Najednou vidíte do široka otevřené Boží srdce, které hledá ztracené napříč kulturami, náboženstvím a nedělá rozdíly... Tento člověk je dnes nadšeným následovníkem Ježíše Krista a jeho vášní je, aby co nejvíce lidí z jeho okolí mohlo zakusit stejnou změnu v životě jako on. Má touhu se o Bohu dozvědět co nejvíce.

A přesně v těchto momentech si říkám, má smysl přinášet změnu do lidských životů, a navíc s vědomím, že naše práce přeci není marná. Díky všem, kdo jste byli s námi v roce 2021, protože bez vás by nic z toho nebylo možné!

S díky
L. C.

Setkání s hrdiny víry

Leoš Cásek

Občas mě napadlo při čtení Bible, jací doopravdy byli hrdinové víry, o kterých čteme. Lidé s pevnou vírou, velkým vlivem na své okolí a hlubokým vztahem s Bohem.

Ale jak vlastně vypadali, jaký byl širší kontext jejich životů? Nebylo by skvělé se s takovými lidmi osobně setkat a slyšet jejich příběhy a zkušenosti?

Několikrát se mi v životě dostalo privilegia se s hrdiny víry setkat. Moje poslední setkání s nimi proběhlo v loňském roce v Etiopii. Do ušmudlané restaurace v neméně ušmudlaném hotelu přichází skupinka místních lidí. Nejsou ničím odlišní od běžných lidí, které potkáváte na ulici. Poté, co přivítáme jeden druhého, usedáme ke stolu.

Ano, jsou to naši evangelisté. Lidé, kteří vás na první pohled ničím nezaujmu. Jsou to častokrát úplně obyčejní lidé z velmi prostých poměrů.

To, co je činí výjimečnými, je jejich pevná víra a odhodlání se o ni podělit se ztracenými ve svém okolí, a to častokrát i za cenu vlastního života. Tito lidé vstupují na velmi nebezpečná území, aby se podělili o to nejceněnější, co v životě dostali.

Jeden příběh za všechny. Muhamad se jal slova jako první a popisuje svůj poslední zážitek. „Většinou se s muslimy setkávám neformálně a navazuji s nimi přátelství. Mnozí z nich na mně vidí změnu, a to v nich vyvolává spoustu otázek. Nedávno jsem navštívil jednoho ze svých přátel a jeho žena se už víc než rok potýkala s vážným onemocněním, a navíc nemohla mít děti. Pokaždé,

Lidé vydání na život
a na smrt.

když přicházím k nim domů, přeji jim pokoj. Po mé poslední krátké návštěvě měla žena mého přítele sen, ve kterém slyšela: „Muž, který k vám přichází a přeje vám pokoj, skrývá něco důležitého. Zeptej se ho, co to je!“

Při další návštěvě se mě tato žena zeptala: „Co před námi skrýváš, co to máš v životě? Chci to vědět! Nezatajuj to před námi.“ Dokonce mě chytla za rukáv a naléhala na mě, ať jí prozradím své tajemství. Opakovaně jsem se jí ptal, zda chce znát moje tajemství. Dokonce jsem se jí ptal, jestli je ochotná přijmout ho se všemi riziky. I přes všechna varování souhlasila.

Tím tajemstvím je Ježíš Kristus, který řídí a vede celý můj život. Chceš ho přijmout do svého života, protože jedině tak můžeš být zachráněná a uzdravená? Třikrát jsem se ujišťoval, zda je připravená na tento krok. Ona souhlasila a dala svůj život Ježíši. Na závěr jsem prohlásil, že Kristus je ten, kdo ji uzdraví. Po modlitbě řekla, že se uvidí až po návštěvě nemocnice, jestli je to, co říkám, pravda...

Po krátké době byla lékaři prohlášena za zcela zdravou! Což bylo svědectvím i pro jejího muže, který také svůj život odevzdal Kristu.”

Naše etiopská partnerská organizace zaštiťuje celkem 38 evangelistů. Pro 20 z nich nemají prostředky na jejich mzdu. Měsíční náklady činí 80 Eur, cca 2 100 Kč. ■

**Obyčejní,
a přesto
výjimeční.
S prosbou:
"Pane,
pošli mě!"**

Práci etiopských evangelistů můžete podpořit pravidelnou měsíční částkou nebo jednorázově na č.ú. 1057340/2060, v.s. 5201. ■

Zachránění z teroru

I díky pomoci z Nehemie bylo zachráněno 1 143 životů. Celkem jsme poslali 1 498 990 Kč.

Bratr Sam

Mnoho zachráněných. Váš neskutečně štědrý dar ve výši 50 000 USD pomohl z Af....tánu zachránit 1 143 životů. Mnoho afghánských mužů, žen i dětí bylo v poslední době zabito za to, že spáchali podle islámského zákona šaría ten nejohavnější zločin – zavrhl islám jako náboženství i způsob života a místo toho přijali evangelium Ježíše Krista.

Zatímco byl v Af....tánu Tál...n zaneprázdněn smlouváním o převzetí moci a chtěl ukázat svou rozumnost, zaznamenával a zapisoval si, kde se nacházejí křesťanští konvertité a jejich přátelé, aby je v pozdější fázi potrestali. Již tak bolestná situace však byla stále temnější a zvyšovala obavy křesťanů, že nakonec stejně skončí v rukou Tálíbanu. Jejich situace přerostla v zoufalství a dokonce i západní vlády byly při čekání na provedení záchranných operací bezradné a zanedbávaly a opouštěly své místní zaměstnance, kteří jim věrně sloužili. Mnoho takových lidí se stále v Af....tánu ukrývá.

Uprostřed takového zmatku se mezinárodní ředitel SNI obrátil na Nehemii s návrhem na záchranu co největšího počtu křesťanských Af...nců.

Když jsme zahájili naši záchrannou misi, nebyl nikdo, kdo by měl jakékoliv odborné zkušenosti s hromadnou evakuací občanů z jejich vlastní země, neexistovala žádná agentura, která by měla takový cíl zakotven ve své ústavě. V kanceláři nás doslova zahlcovaly telefonáty a e-maily s žádostí a prosbou o záchranu mnoha af....ských věřících. V té době Nehemia povstala ve víře a poskytla finance ve výši 50 000 USD.

Zranitelní af...nští věřící byli přemístěni ze svých měst a domovů do bezpečí. Museli jsme najmout minidodávky, taxíky a autobusy, jejichž řidiči byli důvěryhodní a nezaradili ty, které přepravovali, naopak znali místní Tá....nce, kteří za úplatky přimhouřili oči.

Dobrovolníci. V té době jsme měli obrovský tým dobrovolníků, který nepetržitě pracoval a sestavoval seznamy nejvíce ohrožených osob a hledal způsoby, jak je evakuovat. K tomu byly nutné platné dokumenty. Tragédií bylo, když měl pouze jeden z rodičů platný pas či doklad totožnosti a děti žádný neměly.

Byli jsme zahlceni telefonáty a e-maily s prosbami o záchranu!

**Pokud byste chtěli podpořit záchrannou misi pro lidi z Afg....
ánu, použijte prosím č. ú. 1057340/2060, v. s. 1011. ■**

S velkými překážkami jsme je převezli do bezpečných domů v Af....tánu a odtud pak později odletěli do bezpečí.

Při této záchranné akci jsme museli zaměstnat mnoho lidí. Pronájem letadla, jehož piloti byli ochotni vzít na palubu lidi, které jsme evakuovali, stálo spoustu peněz. Museli jsme platit Tá....nu za každou osobu, která směla odletět. Každý let byl velkým rizikem a velkou výzvou. Z Boží milosti jsme mohli převést 1 143 křesťanských Af...nců do bezpečí.

Nejsme schopni slovy vyjádřit naši vděčnost a díky za pomoc a záchranu tolika životů. Stále je ještě mnoho lidí v nebezpečí, každý den jsou podezřelé osoby vyslýchány, lidé udávají ty, co nechodí do mešit. Díky za každou vyslanou modlitbu a za každý finanční dar na záchranu těch, kteří zakoušejí velké soužení.

Příběhy vděčnosti

Bismillah také již v minulosti pracoval s naší organizací na vedoucí pozici. Pravidelně studoval Bibli s jedním z našich zaměstnanců a stal se Ježíšovým následovníkem. I on byl v roce 2001 zatčen Tá....em, kdy mu hrozila poprava, byl bit a musel strávit 3,5 měsíce v různých věznicích. Rozsudek smrti byl jasný, protože se přiznal ke křesťanství. Jen díky mnoha zázrakům byl při záchraně Kábulu vysvobozen. Stejně jako všichni ostatní, kteří s ním byli ve vězení, trpěl vážnými příznaky posttraumatické stresové poruchy (PTSD) a dlouho se z nich vzpamatoval, jeho manželka však bohužel zemřela na rakovinu. Později se opět oženil a nyní má tři dcery a dva syny.

Nyní tento stres prožívali znovu. S hrůzou sledovali, jak Afghánistán opět stále více padá zpět do rukou Tá....nu. Když byl ovládnut i Kábul, skrývali se v různých domech. V zoufalství se na nás obrátili a prosili o pomoc. Propašovat je ze země bylo velmi obtížné. Nyní je již všech devět členů v bezpečí. Bismillah i jeho rodina mnohokrát vyjádřili své srdečné poděkování a vděčnost všem, kteří se podíleli na jejich pomoci. Konečně mohou zase v klidu spát a začít nový život, aniž by žili pod neustálým ohrožením. Jejich radost a vděčnost je nepopsatelná! Jsou vděční našemu Pánu Ježíši a vám, že jste jim zachránili život. Rádi bychom vám předali jejich poděkování.

Abdul. Když jsem byl uvězněn v jedné z nejhorších tálibánských věznic, v cele 3 metry pod zemí jsem potkal Af...ce jménem Abdul. V tomto hrozném vězení už pobýval 10 měsíců, byl mučen a zažil mnoho věcí, které lámou srdce. Většina lidí z tohoto vězení nikdy nevyšla živá. Poté, co Tá...án v listopadu 2001 Kábul opustil, jsme byli všichni vysvobozeni. Ve vězení se o mne a o druhého bratra, který byl se mnou, staral a stali jsme se

Chtěl bych vám poděkovat za záchranu mnoha af...

ských věřících a těch, kteří byli ve vážném nebezpečí, že budou zajati Tá....em a zabiti. Nedokážeme si ani představit, co tyto rodiny a jednotlivci museli zažít. Mnoho z nich se skrývalo u přátel a často své úkryty měnili, když je Tá...án hledal. Někteří z nich byli na seznamu hledaných osob, obzvláště lidé, kteří pracovali se zahraničními armádami nebo u policie, ve vysokých vládních funkcích, s křesťanskými nevládními organizacemi a zejména Af...ci, kteří opustili islám a stali se křesťany. Af...nci s takovým původem by byli nejpravděpodobněji mučeni a zabiti. Díky za jejich záchranu!

Zde je alespoň
pár příběhů...

velmi blízkými přáteli. Později se stal obchodníkem a byl vždy blízkým přítelem naší křesťanské organizace a stal se také mým blízkým poradcem. On a jeho žena četli Nový zákon při různých příležitostech a jejich srdce jsou velmi otevřená evangeliu. Když se však letos Tá....n opět dostal k moci, byla celá rodina v šoku. Už nebylo možné utéct, a tak se různě skrývali. Navíc pocházejí z etnika Panjiris, kterou Tá...án nenávidí. Je příbuzným slavného vůdce odporu Ahmada Shaha Massouda. Pan Abdul se na nás ve svém zoufalství obrátil s žádostí, abychom mu pomohli opustit zemi. Pro ně i všechny ostatní, kteří se pokoušeli odletět, to byla opravdu napjatá doba. Když se jim nakonec podařilo odletět, strach i zoufalství se rozplynuly a v nové zemi začínají žít nový život.

Jako celá rodina máme obrovskou radost a hluboce děkujeme všem, kteří se na naší záchraně podíleli i těm, kteří ji financovali. Díky vám jsme získali nový život a jsme šťastní, že jsme tento teror přežili.

Sayed. Brzy po záchraně pana Abdula a jeho rodiny přišli do jeho domu Tá....nci a hledali jej. Žil tam pan Sayed a jeho synovec. Prohledali celý dům a poté, co nemohli pana Abdula najít, svázali jeho bratra a synovce a surově je před zraky rodiny zbili. Vyplenili dům a poté odvedli pana Sayeda a synovce pryč. Opět je zbili a vyhrožovali smrtí, pokud jim neprozradí, kde se Abdul ukrývá. Pak je nechali jít. Od toho dne se oba muži a jejich rodiny společně s Abdulovou matkou ukrývali. Sousedé posléze viděli, že se Tá....nci do domu opět vrátili, to už naštěstí byli všichni pryč. Abdul se nad zbytkem své rodiny velmi trápil a prosil nás, abychom jim pomohli. Pod velkým napětím a mnohým nebezpečím nedávno bezpečně přistáli v nové zemi. „Nejsme schopni vyjádřit vděčnost, kterou k vám cítíme, za to, že jste nám pomohli. Díky vám jsme na bezpečném místě. Zachránili jste nejen nás, ale mnoho dalších životů. Děkujeme!“ ■

Počtvrté v iráckém Kurdistánu

Jiří Kostelník

Loni v říjnu jsem měl možnost připojit se k modlitebnímu týmu z Českého Těšína spolu s Leošem Cáskem z Neheemie. Cesta do misijní stanice v iráckém Kurdistánu byla naplánována už v roce 2020, ale z důvodu lockdownu se tento záměr uskutečnil až na podzim 2021.

Celá rodina. Je to zde pro mě zvláštní čas, protože sem za mnou přijela celá moje rodina a zůstáváme celý měsíc. Poprvé tady kromě služby zakoušíme i běžný každodenní život. I tento článek píšu ještě v Kurdistánu.

Otevřené dveře mezi Jezidy. Od naší první průzkumné cesty, kterou jsme uskutečnili v roce 2016 v době válečných událostí, se zde odehrálo již mnoho důležitých věcí. Tehdy, v roce 2016, jsem se připojil k týmu z Českého Těšína, který vedl Benjamin Wojnar, který tu byl už vícekrát, a hledali jsme zde možnosti pomoci válkou postiženým lidem. V roce 2016 byla pro Benjamina trvalá misie mezi Kurdy jen hypotetickou možností. Když jsme se tenkrát dostali mezi Jezidy, pochopili jsme, že se mezi nimi otevřelo misijní pole. Válka a genocida rozbila jejich uzavřenou komunitu a otevřela dveře pro pomoc zvenčí. Jak tehdy Benjamin poznamenal: „Je to kairos čas.“ Již brzy s rodinou věděli, že tady bude jejich místo.

V roce 2018, kdy jsem Kurdistán navštívil podruhé, už tady Benjamin s celou rodinou bydleli a my jsme mohli uvidět již probíhající práci. Zpočátku šlo hlavně o humanitární

Na konci října vyrazil šestičlenný tým do iráckého Kurdistánu mimo jiné i jako modlitební podpora.

pomoc zoufalým obětem války – uprchlíkům, vdovám, sirotkům, dívkám, které unikly z otroctví ISIS, jezidským rodinám v uprchlických táborech i těm, které se bály v táborech žít. Vedle této práce se zároveň budovalo zázemí pro život zde – bydlení, spousta byrokratických procesů zajišťujících možnost trvalého působení v Kurdistánu, vztahy s klíčovými lidmi, atd.

Potřetí, když jsem zde byl v roce 2019, už se dalo mluvit o jakési stabilitě. Také někteří místní křesťané se rozhodli plně připojit k rozvíjející se misijní práci mezi Jezidy. Výraznou pomocí je egyptský misionář Fawzi a jeho chaldejská manželka Lena – jsou to lidé, kteří zde působí již mnoho let a stojí u zrodu Erbilského letničního sboru AOG.

Převládající dojmy. I tentokrát, jako pokaždé, když jsem zde přijel, ve mně zůstává několik silných dojmů. Znovu vidím, jak se práce pohnula dopředu. Během posledních dvou let vznikl kolem Benjamina silný misijní tým. Každé ráno, kromě víkendů, jsme se s většinou z nich mohli setkávat k pravidelným ranním modlitbám.

Jeden den jsme se společně sešli všichni – byl to piknik v parku. Byli zde kromě Fawziho a Leny také starší manželé Leatherberryovi z USA, velmi zkušený, a milí lidé, které není potřeba představovat, protože je mnozí lidé

Hektické začátky měly i stinnou stránku.

z Apoštolské církve znají (David je autorem knihy „Afgánistán, mé slzy“ a kdysi učil na škole v Kolíně). Pak je tu i rodina Erika a Tiffany – skvělí lidé s dvěma malými dětmi. Spolu s naším českým modlitebním týmem seděli u stolu ještě dva bratři z Německa, kteří práci podporují.

Jako výstup na horu. Když jsem viděl celý tým spolu, přišlo mi na mysl, že je to zde jako výstup na vysokou horu. Nejprve se postaví základní tábor, pak několik výškových táborů, a nakonec se dosáhne náročného cíle. Připadá mi, že základní tábor je téměř hotový a má vše, co potřebuje. Mnohé detaily se sešly až nadpřirozeně dobře.

Lidi z týmu – zvláště Benjamin a Hanku – teď čeká stavba prvního výškového tábora. V průběhu našich prvních deseti dnů, které jsme s českým týmem zasvětili návštěvám, rozhovorům, modlitbám a rozvoji, jsme také mluvili o nejvhodnějším místním jazyce. A skutečně se vykrystalizovala odpověď. Měla by to být varianta kurdštiny, kterou se mluví v západní části země. Jedno setkání ukázalo, že Pán přidal Benovi dalšího skvělého člověka, který by jej mohl učit, bratra Sherka. Je to skvělý křesťan, má zájem o Benovu službu, přitom je učitelem arabštiny a kurdštiny a jeho žena pochází z jezidské kmene.

Benjamin si uvědomuje, že hektické začátky tady měly i svou stinnou stránku. Náléhavost potřeb v poválečném území a rychlá pomoc znamenaly přeskočit běžnou přípravu, kterou si misionáři potřebují projít – což je právě místní jazyk a kultura. Tato víceméně „přeskočená fáze“ misijní práce zde přichází na řadu konečně až nyní.

Společně vnímáme, že skutečný misijní cíl, kterým by mělo být nesení dobré zprávy bez jazykové bariéry a život přímo uprostřed jezidské komunity (zřejmě v Baadre nebo na Sindžáru), je stále ještě na horizontu.

Další silný moment, který ve mně rezonuje, bylo setkání s asi nejdůležitějším „člověkem pokoje“, který tady křesťanům otevírá dveře mezi Jezidy. Potkali jsme jej už v roce 2016 v obci Baadre. V roce 2018 nám daroval svou knihu „Nářek jezidské dívky Iman“, ve které osobně sepsal vyprávění jedné ze zachráněných dívek ze zajetí ISIS. Tehdy mluvil o tom, že vnímá obrovskou potřebu, aby se o nich svět dověděl. Přislíbili jsme mu, že knížku přeložíme a vydáme v Česku. Loni jsme ji v našem sboru v Kopřivnici dokončili a první výtisk jsme přivezli s sebou. Nikdo z nás nečekal, co s tímto mužem udělá, když mu knížku příležitostně předáme. Byl hluboce zasažen a řekl, že je to jeho nejšťastnější den od začátku covidu. Odpoledne vyjadřoval Bohuslavovi díky za Benovu službu a použil slova, která nás všechny překvapila: „Jsem šťastný, že nám přinášíte Ježíše, přinášíte světlo do temnot.“

Kromě tohoto muže jsme mohli vidět celou řadu rozvinutých vztahů s dalšími klíčovými lidmi v Sulejmánii, Erbilu, Duhoku a uprchlických táborech.

Třetím důležitým momentem pro mě byla účast na setkání, na němž Benjamin s Erikem a Fawzim promýšleli a plánovali, jak pomoci lidem lépe přežít tuto zimu. Největší potřebou je nyní teplé oblečení a boty pro 120 jezidských dětí v Sulejmánii. Bylo krásné vidět první část distribuce, na které jsme mohli být s rodinou osobně přítomni a která proběhla hned další týden. Pokud se během sbírky sejde dostatečné množství financí, mohla by se tato možnost pomoci rozšířit i pro jezidské děti na dalších místech.

Mezi další plánovanou pomoc patří zajistit asi 2 000 rodinám v táboře Baadre koberce na chladný betonový základ jejich stanů. Bratři rozeslali žádosti na různé strany a nyní se modlíme, aby se peníze sešly včas. Také asi 100 rodinám po sedmi letech života v uprchlickém táboře prorezavěly zásobníky na vodu a nedají se opravit (jeden stojí 1 450 Kč). A asi 3 000 žáků potřebuje základní školní pomůcky.

Věřím, že i tentokrát cesta českého týmu splnila účel – Benjamin to shrnul slovy: „Když jsme se na cestách modlili a mluvili o práci a dalších výzvách, Bůh nám odpovídal v oblastech, na které jsme potřebovali najít odpověď.“

Stále v modlitbách vyhlížíme cíl na horizontu, kterým je tak slavná věc, jako hlásání Božího království. Cesta nyní zřejmě povede přes další výškové tábory. Prosím, modlete se za to s námi. ■

Senbete Sinkile Akční ženy

Miroslava Cásková

Cesta do této vesnice se zdála nekonečná. Ze staré asfaltové cesty jsme odbočili na prašnou hliněnou cestu plnou výmolů i hlubších děr, kterou čas od času lemovaly hliněné chatrče se slaměnou střechou. Pomalejší jízdu nám cesta trvala ještě dalších 40 minut. Když jsme dorazili na místo, bylo mi jasné, že jsme ve velice chudé a odlehle části. Není zde žádný obchod ani pitná voda. Pro všechno musí vesničané většinou až do města pěšky, kdo je na tom lépe, tak na povoze taženém oslem. Hádám, že je to tedy celodenní záležitost.

Dvě stě koz pro dvě stě žen. Když jsme tuto pomoc ženám před čtyřmi lety otevřeli, bylo to pro navazování vztahů ne zcela přívětivé prostředí. Lidé jsou zde nedůvěřiví, podezíraví a dosti nepřátelští vůči křesťanům. V minulosti zde dokonce 2x vypálili církev a zabili staršího sboru. Přesto jsme se s našimi koordinátory dohodli, že zde nabídneme pomocnou ruku ženám, které jsou v této společnosti značně znevýhodněny a nemají práci. Když jsme nyní přijeli, viděli jsme razantní změnu v přístupu místních obyvatel.

Zářící tváře žen, kterým jsme nabídli pomoc, neskutečná vděčnost a žehnání. Taková byla jejich reakce. Společně jsme se setkali na rozlehlém prostranství, kde nás ženy obklopily, a jedna přes druhou chtěly hovořit o tom, jak se jim daří, že nyní už nemají pouze jednu kozu, ale pět, osm či dvanáct. Za chvíli bylo prostranství plné žen a dětí, ale také koz, kůzlat a několika krav. Připadala jsem si jako na srazu motorkářů, ale s jinými vozidly! Člověk však musel být velice obezřetný, aby do něčeho ošklivého nešlápl.

Razantní změna v přístupu místních obyvatel.

Radost žen, že mají práci a jejich děti jsou zaopatřené (více na str. 15).

Spousta žen má 4 – 9 dětí, a přesto nezaahálí. Některé ženy vyměnily kozy za krávu či osla, jiné si koupily pozemek nebo obchůdek a začaly podnikat. Prodávají na trhu kromě mléka také kávu, sůl, brambory či jinou zeleninu. Ženy dostaly příležitost, a to v nich uvolnilo kreativitu a podnikavého ducha. Nejvíce mě dojal příběh ženy, která viděla potřebu pitné vody, která ve vesnici není. Prodala tedy některé ze svých koz a koupila osla, na kterém v kanystrech přiváží vodu a ve vesnici ji přeprodává. Tedy nemyslí jen na sebe, ale na celou komunitu.

Povinností každé obdarované ženy je dát první kůzle zase jiné ženě. Nicméně ne všem se to daří, a proto každou ženu, která tak učinila, jsme veřejně pochválili slovně i potleskem. V návaznosti na tento projekt se připojila také německá Nehemia a nabídla podporu vzdělávání pro 200 dětí, což efekt pomoci na místě ještě zdvojnásobilo. Už dlouho jsem se nesetkala s tak viditelnou proměnou, což nám dává sílu v práci pokračovat. Z dvou set žen, které dostaly kozy, se další pomoc dostala k dalším 77 rodinám a věřím, že když další prvorozená kůzlata poputují do rukou dalších chudých žen, bude efekt ještě větší.

Díky vám všem, kteří jste na realizaci této pomoci přispěli jakoukoliv částkou. Do budoucna bychom podobný projekt chtěli otevřít ještě na jiném místě Etiopie.

Pokud byste se chtěli do této pomoci také zapojit, prosím, použijte č. ú. 1057340/2060, v. s. 1007. ■

Thajsko

Konečně vyrazíme!

Manželé "K"

Ještě před pár měsíci bych o této zemi jako o potenciálním místě našeho budoucího působení moc nepřemýšlel. A teď se tam budeme s manželkou stěhovat.

Ve zkratce, my jsme chtěli na misii do Číny. Věřili jsme, že nás Bůh chce mít ve východní Asii. Pro to tlouklo naše srdce a tím směrem se upínaly naše modlitby. Čína byla a stále je taková moje srdcovka. Faktem ale je, že o ostatních zemích na nejzajímavějším východě jsem toho moc nevěděl.

Situace se změnila, když přišel covid. Hranice do Číny se uzavřely, my zůstali v Česku a čekali a čekali na otevření. Po několika beznadějných měsících, kdy hranice zůstávaly stále zavřené a my se stále modlili za východ Asie a

Po roce a půl bychom se chtěli zaměřit na zakládání sborů.

hlavně za Čínu, jsme začali přemýšlet nad možností změnit destinaci. Z počátku jsme to s manželkou jednohlasně zavrhovali. Jenže tahle myšlenka se stále častěji opakovala. A pak se ozvali i z našeho misijního týmu a s nimi několik dalších lidí nezávisle na sobě (dokonce i jedna naše nevěřící kamarádka), zda nechceme zvážit změnu destinace.

Tehdy jsme to začali vidět i z jiného úhlu pohledu. Modlíme se a máme na srdci celou oblast východní Asie. Možná si Bůh použil naše odhodlání vyrazit do Číny, abychom se odhodlali vyjít. Ale co když to není, alespoň prozatím, naše cílová země? Místo, kde nás Bůh chce teď mít? Řekli jsme si, že zkusíme zjistit, jaké jsou možnosti, a vydat to Bohu. Po nějakém čase a mnoha emailech s různými lidmi z různých zemí Asie i Evropy jsme dostali dvě vážné nabídky k vycestování do Mongolska nebo Thajska. A pár dní nato už bylo jasné, že to bude Thajsko. Do toho okamžiku jsem tuto zemi znal jako zemi thajského boxu, jídla a s nechvalnou pověstí nočního života. Byla to pro mě jen jedna z mnoha zemí světa, o které jsem toho moc nevěděl. Jenže čím víc jsme zjišťovali informace o této zemi, tím více

Po roce čekání nakonec vyrazíme na misii do Thajska.

nás zajímala a nenechávala v myšlenkách na pokoji. Bůh nám začal postupně tuto zemi představovat, ukazovat, proč by to měla být právě ona, a také otevírat dveře. A my jsme viděli, že to nemůžeme jen tak nechat být.

Nyní už je vše v plném proudu příprav na odjezd. Konečně! Je to honička, všechno to zařizování na úřadech, s ambasádou, shánění podpory, příprava na stěhování. Chvillemi je to opravdu stresující. Tím spíš, že jsme to už jednou prožívali v rámci příprav do Číny. Chvillemi máme pocit, že by bylo nejlepší vzít batoh na záda, se vším praštit a prostě jít. Jenže tak to nefunguje. A asi díky Bohu za to!

Aktuálně plánujeme odjezd na druhou polovinu ledna 2022. Ze všech stran nám svítí zelená. V podstatě to teď závisí na úřadech. S očekáváním ale již vyhlížíme okamžik, kdy koupíme letenky.

Plán je tedy takový, že první rok a půl strávíme ve městě Chiang Mai na severu Thajska. Zde se budeme učit jazyk thai, něco málo z kultury a historie této země a také mentality místních lidí. Já budu od začátku zapojen do projektu Sports Friends, jehož úkolem je oslovovat jednak mladé lidi skrze sport, a jednak se také pastýřsky věnovat místním trenérům. Zároveň bychom se měli oba začlenit do místního týmu misionářů a připravit se na naše další zaměření. Po roce a půl v Chiang Mai bychom se totiž rádi stali součástí projektu, jehož hlavním cílem je zakládat a budovat nové sbory. Měli bychom se nejspíš připojit k jednomu takovému týmu ve starověkém městě Ayutthaya.

Jelikož přípravy jsou pro nás opravdu chvillemi náročné a také stále nemáme naplněný rozpočet pro minimálně dva roky, budeme vděční za vaše modlitby a jakoukoliv podporu. Kdybyste měli zájem o více informací, neváhejte nás kontaktovat na email: Gwaihir@outlook.cz Mokrát vám děkujeme, že jste v tom s námi! ■

Do Řecka rozdávat naději

Janis Vasilopoulos

Menší tým. Když jsem byl loni v červnu poprvé od začátku epidemie v Řecku, vyrazil jsem sám, už kvůli problémům s cestováním a restrikcemi, které byly stále v platnosti. Takový čas samoty pro mě vždy bývá časem osobního čerpání a vize ve vztahu k Bohu i lidem. Jednoho dne, když jsem se procházel po Soluni v modlitbě za nové možnosti pokračování naší práce, přijal jsem slovo z Matoušova evangelia 17:1, abych na další cestu s sebou vzal "Petra, Jakuba a Jana". Chápal jsem to tak, abych pro tentokrát nebral větší tým jako obvykle, ale lidi, kteří budou tak nějak důležití pro naši budoucí práci. Nakonec to byli Pavel V. a David L.

V sobotu 20. listopadu jsme vyrazili na 10 dní směr Řecko – Thessaloniki. Za pomoci jednoho bratra z Egypta jsme v pondělí navštívili uprchlický tábor ve městě Serres, kde jsme před táborem rozdali tašky s jídlem a s některými lidmi i popovídali. Později jsme do aut naložili pět uprchlíků ze Sýrie a Palestiny a vyrazili k tamní církvi, kde jsme shodou okolností potkali manželský pár z Česka, který zde slouží, a my jsme je také plánovali navštívit.

Příběhy uprchlíků. U kávy a čaje jsme s uprchlíky poseděli a poslouchali jejich zajímavé, ale smutné příběhy, o které se s námi podělili. Za všechny krátce zmíním jeden, který mi nejvíce utkvěl v paměti. Jeden Palestinec, který se narodil v pásu Gazy, nám vyprávěl, že už jako malý kluk nesměl z důvodu nebezpečí moc chodit ven. Všude kolem byly zničené domy, vysoké ploty a ostnaté dráty. Trochu si postěžoval, že si teď připadá v táboře podobně, když vidí plot a ostnaté dráty okolo. Navíc zmínil, že jsou v Gaze tzv. kasty, které vás opravňují (či neopravňují) ke vstupu na určitá místa, jako jsou veřejné budovy, úřady a tak podobně. Protože s rodinou patří do "občanů druhé kategorie", už

**Sdílení
Dobré
zprávy
je naším
záměrem.**

Máme srdce pro
uprchlíky hledající
naději v Evropě.

Máme radost, když jim
můžeme předat
i evangelium.

od dětství procházel různými perzekucemi. Jak sám zmínil, nemohl například studovat a později se nemohl ucházet ani o slušnou práci. To bylo hlavním důvodem jeho odchodu z Palestiny. Protože všichni kluci byli celkem mladí, bylo velmi interesující poslouchat, jak na mnohaletou válku v jejich zemích původu nahlíží ještě trochu dětskýma očima. Však také nejčastěji z jejich úst znělo „já tomu všemu vlastně stále dodnes nerozumím.“ Poté, co jsme za setmění uprchlíky odvezli zpět do tábora, jsme ještě poseděli s Markem z ČR, který zase pověděl svůj příběh, jak se dostali s manželkou do Řecka. Popovídali jsme si, a s modlitbou jim společně požehnali do jejich další práce.

Blízká spolupráce. V úterý a ve čtvrtek standardně sloužíme jako dobrovolníci v křesťanském Centru péče o uprchlíky. S manažerkou tohoto centra jsme si po letech docházky do centra velmi blízcí, a to nás posouvá víc do osobní roviny vztahů nejen s ní, ale i s dalšími vedoucími místních církví a organizací. Myslím, že už jen málokdo v Soluni neví, kdo jsme a co zde děláme.

Pronásledování. Ve středu jsme v dalším táboře ve městě Polykastro navštívili jednu věřící rodinu z Íránu, se kterou jsem se potkal už před měsícem v jejich kontejneru (takový malý sociální mobilheim bez koleček, který jim je přidělen). Ihned mě poznali a pozvali nás dál. Na první pohled je vám zřejmé, jak je tato kultura pohostinná. I zde si mohli kluci vyslechnout zajímavý příběh o pronásledování kvůli víře v Krista. Útěk před výhrůžkami smrti z Teheránu na vesnici, kde se stejně našli lidé, kterým byli nepohodlní, a poté přes Turecko pryč. Společně jsme se za ně pomodlili, požehnali jim nějakým jídlem a domluvili jsme se, že je ještě v sobotu navštívíme. Při odchodu jsem se ještě zdržel s dalšími lidmi, které znám z dřívější návštěvy. Jsou to muslimové z Afghánistánu a Íránu. Bylo to překvapující a milé setkání. Ihned mě zvali k posezení u ohně. Zrovna párali ovci, kterou si společně

koupili od farmáře, ale já už musel opravdu běžet s nadějí, že v sobotu budeme mít na sebe více času.

Zázračné rozmnožení. V pátek ráno jsme navštívili město Katerini, kde pomáhá uprchlíkům jedna letniční církev. Zde jsme se setkali s rodinami, které nežijí v klasických uprchlických táborech, ale ve státem přidělených malých bytech a apartmánech. Pastor místního sboru nám vyprávěl, jak se společně v úterý, před naším pátečním příjezdem, v církvi modlili, jelikož jim došlo veškeré jídlo pro distribuci potřebným a neměli ani žádné prostředky na nákup dalšího. Zbyl jim pouze poslední balíček špaget, a tak ho našemu Pánu předložili a modlili se ve stylu „Pane, rozmnož prosím tento balíček špaget, tak jako jsi rozmnožil chleby a ryby, abychom měli co dát potřebným“. Den nato pastorem volá náš bratr z Egypta, jestli nepotřebují pomoc, že přijeli bratři z Česka a přivážejí prostředky na nákup potravin!

Ještě tentýž den jsme společně distribuovali potraviny, mycí prostředky či mléko pro děti uprchlíků. Pracují systematicky, manželka pastora má skvělou evidenci o počtech dětí v rodinách, a tak se dostane na každého přesně tolik, kolik kdo nutně potřebuje, aby se zbytečně neplýtvalo.

Ostrov pokoje. V sobotu odpoledne jsme opět navštívili tábor v Polykastro, jak jsem slíbil našim hostitelům. Mají zde pravidelnou skupinku věřících, na které slouží jeden misionář z USA. V malém kontejneru se nás u našeho přítele sešlo asi třináct. Přicházeli sem lidé z tábora, kteří se stali křesťany. Když jsme procházeli táborem a blížili se k „našemu“ kontejneru, zahlédl jsem nějakého muže jedoucího na kole, který objížděl celý tábor a za jízdy křičel do megafonu a svolával muslimy k odpolední modlitbě. Byl to docela zajímavý kontrast, sledovat naši skupinku a to, co se děje kolem. Přišlo mi to jako ostrov pokoje v moři beznaděje.

Naše druhá nedělní bohoslužba byla zvláštní tím, že se sešlo poměrně dost lidí a hlavně uvěřivších uprchlíků, kteří zde našli svůj duchovní domov. Někteří sem chodí teprve krátce. Mimo jiné se zde v týdnu schází také arabsky mluvící skupinka a studují Boží slovo. Poprvé v životě jsem zde z úst uprchlíků uslyšel zpětnou vazbu ohledně našeho úsilí. Dva kluci mi řekli, že právě na našich malých koncertech křesťanských chval před dvěma lety, které obvykle pořádáme v Centru péče, „něco“ prožili a následně uvěřili v našeho Spasitele. Přestože nám při chválách nemohli rozumět ani slovo, sám Duch Boží je přivedl k Otci. Chvála Pánu!!!

Přímá pomoc rodinám. Ani předposlední den našeho odjezdu jsme nezaháleli. Vyrazili jsme do tří konkrétních rodin, které na tom byly co se týče potřeb úplně nejhůř. Do budoucna bych se totiž chtěl zaměřit právě na přímou pomoc rodinám a lidem žijícím mimo tábory. Tam totiž nyní spatřuji největší potřebu pomoci, ale také mohutnou účinnost Božího jednání v lidských srdcích. Zde můžeme jít do hloubky vztahů a nových přátelství daleko víc, než mezi tisíci lidmi v táborech, kde většinou převládá strach, jistá suverenita nebo obavy z toho, co na to řekne jejich okolí.

Přestože všechny rodiny, které jsme navštívili, byly muslimské, dovolily nám, abychom se za ně modlili k našemu Pánu a my to s radostí udělali. Nikdo naši modlitbu neodmítl. Na jednom tátovi od rodiny byly při modlitbě vidět slzy dojetí. Sdíleli jsme s nimi svědectví o našem setkání s Kristem a o Boží lásce k člověku, což byl hlavní důvod naší návštěvy. ■

Pokud byste chtěli podpořit službu mezi uprchlíky v Řecku, použijte prosím č. ú. 1057340/2060, nebo 100113352/0300, v. s. 1010. ■

Promoce 8 studentů z Koffele

Podpora
vzdělávání
dětí v Etiopii.
Vaše podpora
přispívá
k úspěchům
dětí ve škole.
Díky, za vaši
pomoc!

Investice Vzdělávání dětí

Miroslava Cásková

Jimma. V noci nás probouzí strašlivé dunění, jak déšť bubnuje na střechu, a ráno vidím z okna hotelu obrovské kaluže. Hned mě napadla myšlenka, jestli vůbec někdo na společné setkání přijde. Když se blížíme k místu určení, musíme vysednout z auta, protože terén je nesjízdný. V tu chvíli jsem si říkala, že kupovat si nové tenisky na cestu nebyl nejlepší nápad, protože období dešťů očividně ještě neskončilo. Během chvilky mám na botách pořádné koláče z červené hlíny doplněné trávou a kdoví čím ještě, ale to už vcházíme do křesťanského centra a z dálky slyšíme radostné vítání. Mám oči plné slz dojetí. Vypadá to, že snad přišla půlka města! Je zde hlava na hlavě a všichni tleskají. Chtěla bych se se všemi přivítat, ale pro velký zástup to není možné.

Shledání po delší době. Dva roky jsme se sem nemohli vlivem nepokojů dostat a mezitím jsme navýšili počet dětí ze 130 na 190. Byl pro nás dokonce připraven program, děti zpívaly, recitovaly žalmy a dokonce jedna dívka vystoupila dopředu a popsala svou vděčnost, jak může díky pomoci Nehemie studovat. Bylo to dojemné. Přivezli jsme dětem nějaké sladkosti a předali dopisy s krátkým pozdravem.

Společně jsme pak jedli nalámaný chléb a pili vodu. Maminky nám děkovaly, tedy potažmo všem sponzorům, a některé s vděčností říkaly: „Děkuji, že jste nám pomohli! Manžel nás opustil, zůstala jsem na všechno sama.“ Na jiných jsem viděla, že se na jejich zdraví podepsala lepra. Byla to opravdová vděčnost za to, že na ně někdo myslí, a že jejich děti můžou chodit do školy.

Návštěva Jimmy a Kofele
v září 2021.

Asi nedokážu zcela předat atmosféru, která zde byla, ale předávám alespoň na papíře tisíce díky a mnoho požehnání z úst maminek i dětí i z úst sociálních pracovníků, kteří se dětem věnují. Opět mě to utvrdilo, že má smysl podírat ruce těm, kteří jsou v nouzi, ztrápení či bez prostředků. Modlíme se, aby také všichni naši odvahu a vztáhli ruku k Pánu Bohu, který je připraven je vytrhnout z temnoty do světla.

Když jsme odcházeli, mé srdce přetévalo nadšením, jen mé boty vypadaly, že už to mají za sebou. Hlavou mi problesklo: Jak tohle budeme řešit, takto nás do hotelu nepustí. Odpověď přišla rychle. Naši přátelé nás vzali k místním čistíčům bot. Sedli jsme si u cesty do řady na lavici a mladíci nám poctivě a precizně vyčistili boty tak, že byly jako nové. Významně jsme je pochválili, že svou práci dělají neskutečně dobře, a ocenili jsme, že nezebrají na ulicích, ale žijí se prací. Potěšení tedy bylo na obou stranách.

Kofele. Mnozí jste součástí podpory dětí, potažmo celých rodin už pěknou řádku let. Když jsme navštívili Kofele, došlo mi, že z malých dětí jsou už dospělí lidé. V loňském školním roce dokonce sedm dětí dokončilo vysokou školu zdravotnickou či ekonomickou. Nyní jich je na středškolských a univerzitních studiích celkem 24. To je skvělá zpráva. I přesto, že zrovna Kofele bylo v předešlých letech terčem různých bojů a nepokojů, kdy vzbouřenci vypalovali budovy a rabovali, co se dalo, nabízíme lidem praktickou pomoc i naději a přemýšlíme o dodatečné pomoci.

Během našeho setkání jsme jim jasně a přitom přijatelně také vysvětlili, že nemůžou jen sedět a čekat, až jim něk-

**V loňském
roce
úspěšně
dokončilo
vysokou
školu osm
studentů!**

do něco dá. Opět jsme jim připomněli, že lidé, kteří jim pomáhají, nejsou žádní zbohatlíci, ale lidé, kteří často dávají ze svého nedostatku, ne z nadbytku. Motivovali jsme je, že Bůh je především ten, který zaopatřuje. A že se můžou aktivně zapojit do podnikatelských skupinek. Navíc jsme je povzbuzovali k vděčnosti, aby si spočítali, co dobrého už mají. Vidíme za důležité motivovat rodiče i děti, aby pochopili, že oni sami můžou svou budoucnost změnit.

Vím, že je to obtížné, protože to, čím si v poslední době prošli, nebylo jednoduché. Vlivem nebezpečí a nejistoty se osm rodin přestěhovalo jinam do bezpečí. Ti, co zůstali, však procházejí strachem z budoucnosti. Mnozí kvůli minulým měsícům přišli o práci, které už tak bylo v této oblasti málo.

Zde je jeden příběh za všechny... Rodina chlapce jménem Habtamu Kasim má celkem 8 dětí. Maminka si přivydělává prodejem injery (typická etiopská placka – chléb) a otec pracuje jako námezdní dělník. Dohromady si denně vydělají na skrovné živobytí. Habtamu však mohl nastoupit do vzdělávacího projektu a jeho rodina byla velice šťastná. Habtamu si později začal částečně přivydělávat, a to tím, že za malý poplatek pronajímal své kolo a stolní fotbal svým známým. Když však přišli do města vzbouřenci, vše mu

ukradli a Habtamu se psychicky zhroutil. Místní pracovníci jej vzali do psychiatrické léčebny v Addis Abebě. Díky Bohu se jeho zdravotní stav zase dostal do normy, a tak se mohl vrátit domů. Abychom jej podpořili, zakoupili jsme pro něj starší stolní tenis, který může opět za malý obnos pronajímat.

Jednorázová pomoc. Společně s koordinátory proto přemýšlíme o jednorázové podpoře, která by rodinám pomohla nastartovat malý byznys. Nyní jednáme, zda by pomohl pronájem půdy na pěstování zeleniny, či nákup ovcí, nebo jiná pomoc, která by zajistila rodinám alespoň malý příjem do rodinného rozpočtu navíc. Zároveň bychom jim tak umožnili pracovat a samostatně se podílet na obživě rodiny.

Opravdu si velice vážíme vaší dlouholeté podpory.

Posíláme od rodičů mnohá slova díky a vděčnosti za vaši péči a starostlivost. Díky, že tak věrně stojíte po našem boku. Společně přinášíme změnu do lidských životů.

Volné děti jsou k dispozici na www.nehemia.cz a měsíční podpora stojí 500 Kč. Neváhejte nás kontaktovat na office@nehemia.cz a my vám pošleme kartu dítěte. ■

Daruvar Povedlo se!

12. října 2021
jsme se
přestěhovali
do Daruvaru.

Václav Bednář

Zdravíme vás z Daruvaru! Děkuje vám za modlitební i finanční podporu. Naše touhy se začaly uskutečňovat a 12. října jsme se konečně do chorvatského Daruvaru přestěhovali. Původní dubnový termín stěhování nevyšel, ale jak víte, tak jsme byli uzavřeni v covidové pasti, a proto se náš přesun posunul na říjen. Nejen kvůli covidu, ale také proto, že náklady k našemu živobytí v Chorvatsku ještě nebyly zcela pokryty. Danka v září po jednadvaceti letech ukončila svou službu - práci v Nehemii a nastoupila do sboru jako misionářka.

Červen až začátek října byl pro nás hektickým obdobím. Jezdili jsme po sborech s prezentací naší služby a sháněli modlitební a finanční podporu. Nyní jsme však již dva měsíce zde, v naší ZEMI ZASLÍBENÉ.

Sloužíme slovem na bohoslužbách a jednotlivě i našim sborovníkům. První měsíc jsme také řešili bydlení, registraci, a měli i více času s pastorem sboru nejen v církvi, ale i na poli. Po měsíci čekání se nám pak podařilo získat dlouhodobé povolení k pobytu.

V listopadu koronavirus dorazil nejen do Daruvaru, ale i přímo do sboru a hodně lidí covidem onemocnělo. My jsme díky Bohu neonemocněli, a tak jsme nemocným

sborovníkům rozvázeli potraviny, testy a každý den jsme s nimi byli v telefonickém kontaktu. I když jsme po čtrnácti dnech sbor opět otevřeli, někteří lidé jsou stále nemocní (nachlazení a teploty). Danka se zapojila hlavně do rozhovorů s našimi staršími sestrami. Ve sboru dělala výzdobu ke dni Děkuvzdání i k adventu.

Náš start jsme si představovali trochu jinak, plánovali jsme seznamovat se s lidmi na ulici, ale podzimní chladné počasí a covid naše město víceméně vylidnil. Navíc teď často vídáme na vývěskách, že nějaký známý zemřel, což se nyní dotklo i našeho sboru. Do věčnosti byl po našem příjezdu povolán 88letý, náš drahý bratr Věna, kterého jsme si moc vážili a měli se od něj vždy co učit.

Doufáme, že na rozhovory s dalšími lidmi nebudeme čekat až do jara, ale naskytnou se jiné příležitosti. Zatím se snažíme navázat nové kontakty se sousedy z domu a okolí, které pravidelněji potkáváme. Možnosti služby jsou nyní značně omezené, ale vše má svůj čas. Alespoň se můžeme zaměřovat i na vztahy s vedoucími jiných sborů, z Garešnice a československé vesničky Golubinjak - Holubňák.

Na podporu misie manželů Bednářových použijte
č. ú. 1057340/2060, v. s. 2101. ■

Kairos

Bůh, církev a svět

www.kurzkairos.cz

Kairos

Jaký je Tvůj příběh?

Zemřela Marilyn Lazslo -
překladatelka Bible v Papui
Nové Guinei, která inspirovala mnoho životů.

Foto: Christianity Today

Miroslava Čásková

„Odkaz Marilyn Lazslo ve vesnici Hauna se stále dotýká mnoha životů po celém světě,“ řekl John Chestnut, prezident a generální ředitel organizace Wycliffe na jejím nedávném pohřbu.

Marilyn byla jako mladá prostá farmářka v roce 1967 vyslána se svou kamarádkou právě prostřednictvím organizace Wycliffovi překladatelé Bible do Hauny v Papui Nové Guinei překládat Bibli do jazyka místního nezasaženého kmene Sepik Iwam, který neměl o Bohu ani ponětí.

Zpočátku se jen učila jejich jazyk a historicky první slova tohoto kmene vyrývala do banánových listů. Na obavy některých lidí, že riskuje život v divoké džungli, odpovídala slovy: „Naučila jsem se, že nejbezpečnější místo na zemi je uprostřed Boží vůle.“

„Neumíte si představit to nadšení, když ve vydlabaných kánoích přivázeli krabice s Bibli. Každý dům byl ozdobený listím, větvemi a květinami, a když uslyšeli zvuk motoru kánoe, seběhli se všichni ke břehu,“ vzpomíná Marilyn. „Boží slovo dorazilo!“ znělo celým místem. Pak si každý vzal jeden výtisk. Stále ho hladili a s vděčností říkali: „Rytina od tatínka Boha v mém jazyce!“

Dvacet tři let usilovné práce, zápal a věrnost jedné mladé prosté dívky a její ochota vykročit do neznáma změnily v odlehle vesnici mnoho životů a zároveň inspirovaly mnoho dalších, aby se stejně jako Marilyn vydali na dobrodružnou záchrannou misi s Bohem do nezasažených koutů světa.

To je Marilynin příběh, a jaký je ten tvůj? Můžeš začít kurzem Kairos či zkráceným kurzem Nedokončený příběh, který tě zavede do hloubky Božího srdce, které bije pro ztracené, a představí ti nezasažené národy, které ještě Boha neznají. Probudí v tobě důležitost tvého zapojení se v Božím díle a možná i odkryje konkrétní úkol. Zjistíš, jak moc jsme byli požehnáni a jak je nyní důležité toto požehnání předávat dál.

I Ježíš byl pro nás velkým příkladem, opustil svůj nebeský domov a přišel až k nám a pak nás vyzývá, abychom udělali totéž. Aby jej poznal každý jazyk, národ a každá etnická skupina a společně jsme jej pak mohli uctívat. Otázkou však zůstává, zda zareagujeme.

Ježíš také řekl: „Žeň je velká, ale dělníků málo.“ Z dnešních statistik však víme, že i když sbory vysílají své služebníky, stále zbývá téměř polovina světa, která o Kristu ještě neslyšela a nemá k evangeliu žádný přístup. Jak je to tedy možné? I když bylo vysláno zhruba 400 000 misionářů, bohužel jen 3% z nich šla k těm 40% nezasažených národů, které o Kristu nikdy neslyšely. Proto je zde velká nerovnováha. Představte si, že by při nasycení pěti tisíců učedníků stále rozdávali chléb a ryby jen do prvních tří řad. Zanedlouho by byli lidé v předních řadách doslova přecpaní, zatímco lidé vzadu by měli stále hlad. Stejně tak je to i v dnešní době s roznášením dobré zprávy. Jen malé procento misionářů odchází do zemí, kde o Kristu nikdy neslyšeli - tedy ke 3 miliardám lidí, kteří neznají žádné křesťanské sousedy a nemají kolem sebe žádnou církev ani Bibli ve svém jazyce. Musíme se tedy zeptat sami sebe, jestli jsme s tím takto spokojeni. Stále ještě 7 000 etnických skupin neslyšelo

příběh o Boží lásce a Boží záchranné misi. Bůh nás povolal, abychom si toho všimli. Chce vidět církev právě v těchto národech.

Rádi vás kurzem Kairos provedeme.

Pokud vám toto není lhostejné a zatím jste pro to ve svých životech neudělali žádný zásadní krok, začněte s kurzem Kairos či s kurzem Nedokončený příběh. Mnoho účastníků na závěr kurzu píše: „Tento kurz snad nenechá žádné srdce vlažné a lhostejné. Proč jsem o tom neslyšel dříve? Je inspirující, motivující, burcující. Měl by tím projít každý křesťan.“ Na konci se tedy mění postoj účastníků ze sobeckého postoje „co z toho budu mít?“ na postoj „jak mohu být požehnáním pro druhé?“

Přidej se tedy k nám. Sleduj www.nehemia.cz a www.kurzkairos.cz a přihlas se na další kurz. Nejbližší termín pro jednodenní kurz Nedokončený příběh plánujeme na únor 2022. Pokud byste ve vašem sboru měli alespoň 10 zájemců, přijedeme až k vám a kurzem vás rádi provedeme! ■

Jak nám kozy změnily život

NEHEMIA INFO

15

Svědectví žen
z vesnice Senbete
Sinkile ze str. 8.

Fatuma. Fatuma má 4 syny a 5 dcer. Doma pečuje o své děti, manžel pracuje jako námezdní dělník. Fatuma se aktivně účastní podnikatelských skupinek. Nyní má osm koz a je schopná denně prodávat hrníček mléka za 5 Kč. Nyní si vydělává až 450 Kč měsíčně, což je pro rodinu obrovská finanční pomoc. Z celého srdce děkuje všem za takovou příležitost a pomoc!

Turunesh. Turunesh má nyní 4 děti, díky této pomoci má nyní 5 koz, a tak může prodávat mléko za 5 Kč/hrníček. Z podnikatelských skupinek si vzala malou půjčku a otevřela si obchod s drobným zbožím. Tím zabezpečila stálý finanční přísun celé rodině. „Opravdu děkuji za vaši štědrost a zájem!“

Momena. Momena má celkem osm dětí, tři syny a pět dcer. Manžel pracuje jako námezdní dělník, ale to na živobytí nestačilo. „Bojovali jsme s nedostatkem jídla. Když jsme však dostali příležitost a získali kozu, byla jsem nesmírně vděčná. Po třech letech máme nyní 4 kozy a dokonce jednu krávu, kterou jsem vyměnila za 3 kozy. Nyní jsme schopni se o naše děti lépe postarat.“

Aster. Máme s manželem 4 děti, dva chlapce a dvě dívky. Manžel pracuje jako námezdní dělník, nicméně pro nás bylo živobytí velice obtížné. Když jsme získali kozu a po nějaké době jsme mohli prodávat mléko na trhu, velice nám to pomohlo. Nyní máme 4 kozy a díky tomu můžou naše děti chodit do školy a jedna z našich dcer, Tigist Yohannes, mohla dostudovat školu. Jsem vám velice zavázána a děkuji za vaši štědrost!

Tesfanesh. Bojovali jsme s obživou, jak se dalo. Máme 6 dětí, 3 dcery a 3 syny. Díky Bohu a vaší pomoci jsem mohla získat jednu kozu. První kůzle jsem darovala jiné ženě. Později se mé stádo rozrostlo na 6 koz, a protože v mé komunitě není voda, rozhodla jsem se 3 kozy vyměnit za osla, na kterém přivážím pitnou vodu a přeprodávám ji místním lidem. Díky tomu si přivydělávám a má rodina už nestrádá. Jsem vám velice zavázána. Děkuji z celého srdce.

Asebech. Máme jedno dítě a i já jsem od vás získala jednu kozu. Jsem opravdu velice šťastná. Nyní se mé stádo rozrostlo na 6 koz. Tři z nich jsem prodala a za vydělané peníze jsem si pronajala půdu, na které nyní pěstuji zeleninu. Nyní máme zisk jak z prodeje mléka, tak i z prodeje zeleniny. Prodávám brambory, chléb a čaj. Navíc se snažím z bramborových slupek vykrmit během 15 dní kozu a zase ji prodat. Prosím, přijměte tisícere díky za vaši pomoc, kterou jste v naší chudé vesnici vynaložili. Nesmírně si toho vážíme. ■

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):
Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060
(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)
ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

Sponzor: QUANTUM SOLIDUM
QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**
WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

1000 **HUMANITÁRNÍ PROJEKTY**
1001 Fond náhlé pomoci
1002 Irák - pomoc Jezidům
10021 Irák - pomoc ženám
10022 Irák - pomoc dětem
10023 Irák - Sindžár
1003 Lékařská pomoc dětem
1004 Perské Bible - Írán
1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
1009 Ukrajina - uprchlíci
1010 Pomoc uprchlíkům - obecný
1101 Kavkaz - kráva do každé rodiny
1120 Ukrajina - dětské domovy
1202 Děti Etiopie - Kofele
1203 Děti Tanzanie - Masajové
1204 Děti Etiopie - Jimma
1301 Severní Korea - pekárna
1302 Čína - vodovod
1303 Čína - humanitární pracovníci

2000 **MISSIONÁŘI**
2101 Chorvatsko - Václav Bednář
2102 David Symon
2103 Moldavsko - práce s dětmi

2201 Tanzanie - Zuzka S.
2202 Čad - Kateřina P.
2301 Asie - Vretonkovi
2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
2303 Wojnarovi
2304 Jaro Féneš
2305 Felagund - misie ve Střední Asii
2306 Ivana - Střední Asie
2308 MP - arabský poloostrov
2309 Manželé "K" - Asie
2501 Thomas a Marcela Hemphilovi

3000 **PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI**
3102 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
3301 Izrael - obnova lesů na Karmelu

4000 **ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE**

5000 **PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ**
5101 Ukrajina - pastor Pavel Golub
5102 Ukrajina - podpora romských pastorů
5103 Ukrajina - pastor Konstantin Melnik
5104 Ukrajina - Doněcká oblast
5201 Etiopie - evangelisté TFM
5202 Etiopie - farma

5203 Etiopie - Bible
5301 Čína - Bible pro Čínu
5302 Jakutsko - Ilja a Aňa
5303 Evangelisté ve Střední Asii

6000 **SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.**
6004 Neurčené dary
6410 Mzdy a dotace na mzdy

8000 **SERVISNÍ PODPORA MISIE**
8104 Vzdělávací kurzy Kairos a akce
8201 Časopis Nehemia INFO

Redaktor Miroslava Cásková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info
Selská 29,
736 01 Havířov-Bludovice
Česká republika
703 438 026
office@nehemia.cz
Telefon 703 438 026
E-mail office@nehemia.cz
Web www.nehemia.cz
Facebook facebook.com/NehemiaCZ
Registr. číslo: MK-ČR E 14261

Chvála je mocná
zbraň a dodává
víru i sílu do
dalších dní.

Co život přináší...

MP

Nevím, kolik z vás četlo náš poslední zpravodaj, který se zaměřoval na moc chvály. Rád bych zde citoval jednoho muslima, který řekl: "Jsem muslim a jsem ohromen, jak moji křesťanští přátelé uctívají Boha zpíváním. Doslova pláču, když slyším jednu chválu, kterou zpívají. Je tak čistá a na srdci hřející."

Daná chvála byla o Božím odpuštění, lásce a narozeném dítěti, skrze které přišla Boží záchrana.

Jestli mluvíme někdy o tom, že do života křesťana patří čtení Božího slova, modlitba a půst, patří tam stejně tak i chvála - zpěv.

Procházíme duchovními útoky, různými osobními problémy v rodině, ve vztazích, v práci či službě nebo ve škole? Tak chvalme Boha chválami a zpěvem uprostřed těchto situací!! Začneme vyhánět temnotu a problémy v našem životě postojem chvály Tomu, který byl na počátku, když tvořil svět a nás.

Upřímně říkáme, že nějakým způsobem poslední půlrok je nejnáročnějším časem za celou dobu, co tu jsme - duchovně, emocionálně i fyzicky. Jestli ale něco proráží všechny ty věci, tak jsou to i CHVÁLY (mimo modlitby, Boží slovo a půst), které jdou slyšet v našem bytě, někdy i z našeho balkónu na ulici, někdy jsou jen a jen pro naši rodinu či jen osobní záležitosti při ztišení.

Přejeme vám, aby se zpěv a chvála (pokud to tak není) staly ve vašich životech základem pro uctívání, díkůvzdání i duchovní boj. Konec konců v nebi chvála zní a bude znít neustále, protože On je hoden přijmout slávu, čest a chválu MEZI VŠEMI A SKRZE VŠECHNY NÁRODY.

Jeden člověk řekl: „Předávání dobré zprávy je jako chození po pěšině v džungli. Dělá-li se to pravidelně, pěšina je čistá a široká. Zanedbává-li se to, tráva roste a přerůstá i do pěšiny a začíná překážet.“

Jeden obrácený muslim z Jemenu řekl našemu vedoucímu: „Prosím, pamatujte, že my nemáme žádné duchovní dědictví. My nemáme žádné modlíci se rodiče či prarodiče. Nemáme žádné duchovní maminky a tatínky. Sehnat peníze je lehčí. Najít však lidi, kteří nás přikryjí svými modlitbami, je daleko těžší.“

Kéž nás PJK drží na kolenou v modlitbách a přímlovách za ty, kteří nemají žádné duchovní dědictví těch, kteří by se modlili. Celý Arabský poloostrov je v tomto stavu. Jsou tam lidé, kteří jsou první generací místních přímlovců za svou zem - jaká milost, ale i výzva pro církve v jiných zemích, aby toto i jiná území přikrývala svými modlitbami.

Pokud byste chtěli podpořit misii manželů 4M použijte prosím č. ú. 1057340/2060, v. s. 1101. ■